

INDRUKKEN

HOOFDREDACTEUR

Ervaringen in ernstigen tijd.

Honderdduizenden Nederlanders staan dag en nacht op hun post. Velen hunner hebben offers gebracht. En nu zijn er goede ervaringen opgedaan te dezen opzichte. Allereerst, dat onze Koningin zoo met onze mannen meeleeft, meevoelt. De Kerstrede van Hare Majesteit getuigde ervan. Haar woord was in de eerste plaats gericht tot onze geheele weermacht; tot allen, die aan onze grenzen en kusten de wacht houden; tot de bemanningen van onze oorlogschepen; tot allen, die in de komende feestdagen aan den huiselijken haard zouden onttrokken zijn; ook tot de gezinnen, die man en vader ditmaal in

hun midden zouden moeten missen. Tot allen sprak onze Koningin over de kracht van het Licht. Immers, die kracht is er altijd, ook nu in het donker van onzen tijd. Als we ons hart maar willen openstellen voor God, en die kracht willen gebruiken! Want „naarmate de nood stijgt en het duister zich voor het geestesoog verdicht, des te sterker straalt het licht en de liefde van Christus dwars door dat donker heen ons tegemoet.” Zoo leeft Hare Majesteit mee met de geestelijke belangen van onze mannen, en van heel Haar volk. Maar niet alleen in geestelijk opzicht. Heeft onze Koningin niet door milde gaven, door deelneming aan de vrijwillige Staatsleening, door het afzeggen van kostbare feesten een goed voorbeeld gegeven, om ook in het maatschappelijk leven een hulp te zijn? Velen hebben in dezen ernstigen tijd op dergelijke wijze gehandeld: meege werkt aan den geestelijken nood, maar meegeholpen óók aan de bestrijding der crisis-behoef ten, meege daan aan de

groote, noodzakelijke Staatsleening. Er zijn echter ook bittere ervaringen opgedaan. Velen leven maar voort, alsof alles gewoon is, grijpen naar de krant om het interessante nieuws te lezen over den oorlog te land en ter zee, terwijl de harten niet nader tot God komen. En gaat het om de nooden te lenigen, och, er wordt zoo veel gevraagd; men geeft niet of niet meer dan anders; men houdt de hand op de beurs en de safe gesloten. Vraagt de Regeering om hulp, — want ze heeft toch geld noodig om met Gods hulp den vijand verre te houden en ons grensgebied te verdedigen, — dan houdt men zijn geld vast, misschien om straks wat meer rente te krijgen of omdat men het geld bij den Staat niet zoo veilig acht. Gelukkig hebben velen, vooral van de „kleine lijden,” het voorbeeld onzer Koningin gevolgd en het Staatscrediet helpen beveiligen. Maar met anderen, vooral met de vermogenden en de groote organisaties, is wel een bittere ervaring opgedaan.

HET JAAR GAAT STIL TEN EINDE

Woorden naar Eleonore von Reusz-Gravin zu Stolberg-Wernigerode.

Muziek van Leo Mens.

Rustig en gedragen

ZANG

KLAVIER

Het jaar gaat stil ten einde, ach,
 God weet de wond die schrijnde, Hij
 wees ook stil, mijn hart! Hoe heet uw traanen branden in d'oo-gen af-ge-
 kent uw zorg, uw smart.

wend, Leg in Gods-trou-we han-den het leed, dat nie-mand-kent.

Waarom zoo lang het lijden,
 zoo kort 't geluk moet zijn?
 En altijd weer het scheiden
 uit 's levens zonschijn?
 Het liefste oog geloken,
 den mond verstomd, waarom?
 Den teersten band gebroken,
 mijn arme hart, waarom?

O, laat ons niet vergeten,
 wat men zoo vaak vergeet,
 dat wij op aard niet weten
 't geheim van 't geen God deed.
 Laat ons niet altijd klagen
 En vragen naar 't waarom,
 want eenmaal zal gaan dagen
 het licht uit 't heiligdom.